

Herinneringen van Cees Mul

Ik ben Cees Mul, zoon van Gert Mul en Anna Wester. Tijdens de oorlog woonden we op de boerderij aan de Kruisweg H22, nu de Rustenburgerweg. Onze boerderij lag ongeveer 100 meter van de weg, en mijn vader had een gemengd bedrijf met koeien, schapen en groenten. Aan het einde van de oorlog had ons gezin vier kinderen.

Evacués uit Den Helder

Tijdens de oorlog werden we geconfronteerd met de komst van evacués uit Den Helder. Door de bombardementen op de marinehaven moesten veel mensen hun huizen verlaten. Mijn vader bracht op een dag een huilende vrouw met een kind mee naar huis. Hij had haar op de Middenweg gezien, waar ze te voet liep en geen plek had om naartoe te gaan. Waarschijnlijk was ze afgewezen omdat haar kind een handicap had.

Deze vrouw, mevrouw Geertvliet, en haar gezin trokken bij ons in, eerst in de hooiberg en later in de schuur. Niet veel later kwam ook de familie van der Reyden, familie van de Geertvliets, bij ons wonen. Zij hadden twee zoons, Ton en Henk. Het was belangrijk dat ze niet opvielen, omdat er een Duitse luchtafweerbunker op slechts 300 meter van onze boerderij stond.

De vader van de familie van der Reyden was marinier en werd pas na de oorlog herenigd met zijn vrouw en kinderen, omdat hij uitgezonden was naar Indonesië. Beide gezinnen kregen na de oorlog een huis toegewezen aan de Rustenburgerweg. Tot op de dag van vandaag hebben we nog contact met de kinderen van de families Geertvliet en van der Reyden.

Hongerwinter en dankbaarheid

Tijdens de hongerwinter kwamen veel mensen langs onze boerderij op zoek naar eten. Eén van hen was Jan Wijers uit Haarlem, die met een bakfiets kwam. Als dank voor de hulp die hij van mijn vader had gekregen, schilderde hij een prachtig schilderij van onze boerderij. Dit schilderij is nog altijd in ons bezit.

Ook slachtten verschillende slagers 's avonds in het geheim koeien en schapen in onze schuur. Dit was strikt verboden. Na het slachten werden de resten meteen begraven in een kuil op het land, zodat er geen sporen achterbleven. Eén keer kwamen Duitse soldaten met een jeep het erf op en doorzochten ze de schuur. Gelukkig vonden ze niets; de dierenvellen lagen goed verstopt op de zolder.

De onderduiker Hannes Kool

Naast de evacués hadden we ook een onderduiker, Hannes Kool. Hij was een familielid van de familie Geertvliet en kwam uit IJmuiden. Hannes was ongeveer zestig jaar oud en sprak vloeiend Duits, omdat hij met een Duitse vrouw was getrouwd die inmiddels overleden was.

Hannes had een radio verstopt tussen de bieten, waarmee hij naar Duitse zenders luisterde. Hij hield ons op de hoogte van het laatste nieuws. Een bijzonder moment was toen de Duitsers twee van onze paarden vorderden en deze naar Alkmaar gebracht moesten worden. Hannes bood aan om dit te doen. Door zijn uitstekende Duits wist hij niet alleen de paarden terug te brengen, maar ook vier zakken steenkool mee te nemen!